

Paní Hana Jirsáková se narodila 20. února 1944 do bohaté sedlácké rodiny Olmerových v Dolních Jirčanech. Její dědeček tou dobou zastával pozici starosty. Velkou část dětství strávila právě v této vesničce ukryté mezi lesy a stráněmi, v jirčanské škole si však mnoho času nepobyla. Kolektivizace v 50. letech na rodinu Olmerových dolehla v plném rozsahu. Rodina přišla o svoji pýchu v podobě statku a vzkvétajícího hospodářství. Tatínek paní Hany sice zkoušel pracovat v nově zřízeném JZD, když ale viděl, že původně jeho statek vedou lidé, kteří hospodářství nerozumí, raději odešel. Důsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. Paní Jirsáková tehdy chodila teprve pár dní do první třídy, když byli na podzim roku 1952 nuceně odstěhováni do dvoupokojového bytu ve šterboholské cihelně, kde je čekaly drsné podmínky a těžký život plný tvrdé dřiny a odříkání. Ve starém vlhkém bytě žila se svými rodiči, sestrou a babičkou. Tatínek musel začít pracovat v cihelně, a protože měli málo peněz, tak tam brzy nastoupila i maminka, která do té doby vycpávala plyšové medvídky.

Když se paní Haně narodil mladší bratr, v malém bytě už pro ni ani její sestru nebylo dostatek místa. Musely se tedy znovu přestěhovat, tentokrát k druhé babičce a dědovi kousek od Slaného. I když osmou třídu paní Hana dokončila s vyznamenáním, přesto se jí dalšího vzdělání nedostalo. Dědeček se jí snažil zajistit místo na střední škole. Navzdory výborným známkám a jen jedině dvojce z matematiky však přišla zamítavá odpověď, že by nebyla platnou občankou a tudíž že se její žádost zamítá. A tak již ve čtrnácti letech začala pracovat jako přadlena. V necelých osmnácti se poprvé vdala a porodila svého jediného syna Vítězslava. Za svůj život vystřídala mnohá povolání, dodnes však lituje, že nemohla studovat.

Roku 1979 byl její rodině v rámci částečného narovnání vrácen obytný dům v Dolních Jirčanech, avšak bez přilehlého hospodářství. Spolu se svými sourozenci začali dům společnými silami rekonstruovat. I když v Jirčanech strávila své rané dětství, bylo znát, že většinu svého života pobyla jinde a úplně do svého staro-nového domova nezapadala.

Za revoluce roku 1989 pracovala jako dispečerka a pomocnice mistra na čisté hale. Zaměstnání změnila před odchodem do důchodu ještě jednou. Stala se dietní sestrou v IKEMu. Pan prezident Václav Havel si získal její sympatie, ale když se dnes ohlédne zpět, má před očima jen neuskutečněné ideje, jimž česká společnost zapoměla vdechnout život.